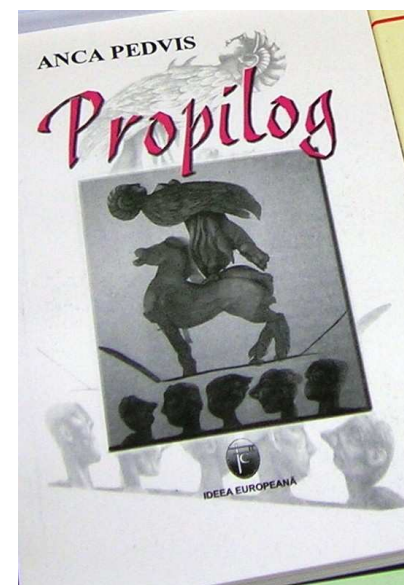
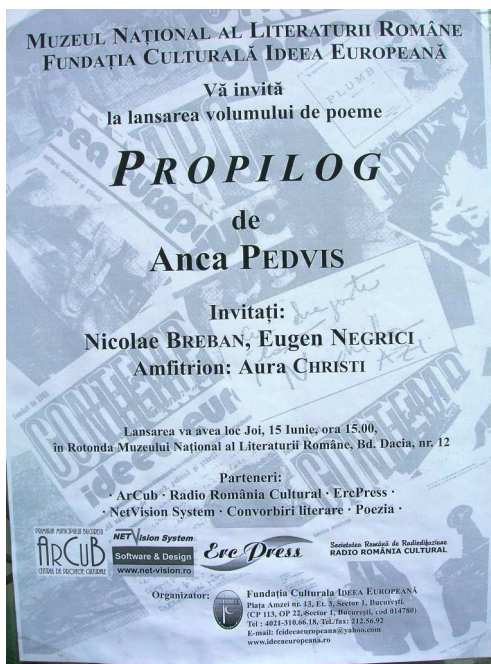

Lansarea volumului de poeme *PROPILOG* de Anca PEDVIS

Pe data de 15 iunie, **Fundația Culturală Ideea Europeană** a organizat la **Muzeul Național al Literaturii Române** lansarea volumului de poeme "**PROPILOG**" al poetei new-york-eze **Anca Pedvis**.

Redăm în continuare din cuvântul celor care au prezentat volumul:

Aura Christi:

"Volumul, cu un titlu puțin neobișnuit – un joc de cuvinte între prolog și epilog – face parte din colecția noastră "Poesis". Este o carte foarte elegantă, frumoasă, de o formulă grafică insolită, cartea fiind ilustrată de autoare. Anca este născută la București, a absolvit Institutul de Arte Plastice, apoi și-a fracturat, deliberat, destinul: părăsind România la începutul deceniului 8, petrece un an la Paris, mutându-se apoi la New York. Debutază la rubrica *Atelier literar* ținută de Geo Dumitrescu. Geo Dumitrescu care, știm cu toții, a fost extrem de generos și exact în diagnostic. El a încurajat-o de la bun început. Este un volum dens, interesant. Anca Pedvis este o expresionistă cu puternice accente de neo sau post-romantism. Impresionează în cazul ei acest univers care pare închis, întunecat, cu elemente puternic marcate de decrepitudinea părăsirii. Este un fel de tentativă de inventariere a unor dezastre finale. Am senzația că în poemele acestea Anca încearcă să se fixeze, să se însurubeze în lume, și nu reușește. N-a reușit aici, în România, n-a reușit nici la New York. Încercarea aceasta de a se fixa este de fapt încercarea de a se defini, de a se regăsi. Anca vorbește de Dumnezeu exilului, ea spune că acesta poate fi nemilos, ucigător."

Eugen Negrici (care semnează prefața cărții):

"Eu constat cu tristețe că un poet de talia ta este complet ignorat în România. Nici precedentă carte "**Tirada de pe muntele placid**", o carte bilingvă, nu a stârnit interesul criticii de întâmpinare de la noi. Nici atunci nu s-a întâmplat nimic, cum nu se întâmplă niciodată nimic în literatura noastră, care își ignoră valorile. Cartea aceasta, "Propilog", are alt stil decât "Tirada...". E o carte constituită dintr-un lung poem (compus din 9 secțiuni) care trebuie citit de la un capăt la altul, fără vază, fără puncte de oprire, pentru ca să înțelegem sensul acestei cărți, care pare a fi o carte testamentară. Este scrisă ca și cum ne aflăm în ultima scenă a vieții, în care zarurile au căzut, a căzut și perdeaua, și nu mai are rost să ne ascundem și să ne așezăm rimelul, să ne fardăm, pentru că aceasta a fost viața, și ea se

termină acum, în felul acesta. În "Tirada..." stilul era cumva arghezian; citind-o, mi-am dat seama că noi ne-am făcut până la capăt acest exercițiu al metaforei puternice, sculpturale, grele, care să dea viață și forță dispozițiilor sufletești. Este păcat că această putere de plasticizare nu este continuată în prezentul volum. Ce s-a întâmplat în următorul volum este poate o reacție față de cel anterior. În "Propilog", Anca se folosește de definiții și analogii majestuoase. Sub aspectul așteptărilor de lectură, și această carte este o surpriză. În această curgere lină din volum se poate identifica o metaforă a sincerității, o melancolică înregistrare a faptelor care rezistă în viața unui om. Pentru că asta face ea: un inventar al momentelor importante din viața ei. Impresionează în această carte sentimentul acesta al unui sfârșit anunțat.

O felicit, și vreau să spun că am putea avea prin ea un poet interesant."

Mihai Cimpoi:

"Volumul Ancăi Pedvis constituie pentru mine o revelație. În primul rând prin formula pe care ne-o propune autoarea. E o putere de plasticizare deosebită – așa cum a spus și colegul Eugen Negrici – și aceasta este nota originală a cărții. Mi-am amintit de Bлага, care, în "Trilogia culturii" spunea despre scoarțele basarabene: o țesătoare basarabeană, temându-se de vacuum (vid – n.n), umple și fundalul cu negru. Autoarea iubește plinul – și deplinătatea, așa zice eu. Probabil că ipostaza de pictor completează ipostaza de poetă, și viceversa, pentru că am observat că peisajele se transformă în peisaje ale sufletului, iar cele ale sufletului se transformă în peisaje existențiale. Acolo unde apar fisurile existențiale, ea caută să le umple.

Mulțumesc Aurei Christi, editurii, maestrului Nicolae Breban pentru că m-au ajutat să descopăr o poetă adevărată."

Nicolae Breban:

"Și eu sunt bucuros să salut o voce autentică de poet care, iată, s-a rupt din mediul new-york-ez, mediu literar interesant, care fermentează literatură și care încearcă să creeze un spațiu românesc peste ocean. Avem câțiva prieteni acolo: Mircea Săndulescu, Negoită, Carmen Firan, chiar și Nina Cassian. Iată aici una din vocile literare de la New York, Anca Pedvis, care e și pictoriță. N-o să mă las furat de pictura dânzei – am înțeles că Mircea Dumitrescu a apreciat grafica și pictura ei. Avem

poet-actori, iată că avem și poeți-pictori.

Când citesc un poet necunoscut mie, încerc întotdeauna să detectez filiațiile. Problemă foarte importantă azi, fiindcă, îndeobște, un autor nu mai vrea să accepte că vine de undeva. Ori, pentru mine asta e un blam: nu pot fi de acord că tânărul s-a născut maestru, nesemnând cu nimeni, viu sau mort. Am încercat așadar să găsesc filiații. Și am găsit elemente din Arghezi, din "Flori de mucegai", din Baudelaire, puține elemente și din Bacovia, ca atmosferă. Volumul – în fapt un singur poem – ar vrea să fie un psalm. Sunt elemente ale decrepitudinii fizice și psihice. E un univers întreg care se desface și putrezește.

Eu i-aș ecomanda Ancăi Pedvis ceea ce i-am recomandat, pe vremuri, Aurei Christi, după câteva excelente volume de poezie: să scrie sonete. Cred că prin revigorarea formelor clasice – în poezie, dar și în roman – arta românească, și cea europeană, va putea să-și recâștige prestigiul în fața publicului. Lucru care s-a întâmplat și în anii '60.

O felicit, sunt bucuros că prietenii noștri de la New York trec oceanul, și scot cărți, și se lasă flatați sau criticați de noi. M-am văzut și cu vechiul meu prieten Negoită, i-am prezentat și lui o carte. Acum îl aștept și pe vechiul meu ucenic Mircea Săndulescu, care, pe vremuri, era o mare speranță a romanului, dar care în America, în consumismul american, s-a cam pierdut. Europa – și implicit România – rămâne țara literaturii mari, clasice, adevărate."

Anca Pedvis:

"Sunt emoționată și vă mulțumesc. E un volum care s-a născut foarte greu tipografic, dar deloc greu literar. Nu vă speriați de premonițiile negre și întunecate exprimate aici. Nașterea unui poem de genul acesta este extrem de simplă. E rezultatul unei stări de lasitudine, de oboseală extremă, care a durat aproximativ o lună de zile, și care nu s-a putut rezolva decât prin acest poem. Scriind acest poem am ieșit din acea stare. Scrisul, în foarte multe instanțe – n-o să generalizez – este o atitudine terapeutică, o salvare dacă vreți. Noi prin scris ne renaștem, vomităm tot ce este negativ, tot ce ne otrăvește. Ne renaștem la infinit ca să ne apropiem din nou de hârtie și să putem exista. Sper ca acest poem să nu vă întunece nici o clipă din viață."

Transcrierea înregistrării:

Laurențiu ORĂȘANU